

Tánc, szakma, magánélet: jeles

Beszélgetés a Gizella-díjas Uglík László néptáncossal, mérnök-ügyvezetővel, újdonsült édesapával

■ T. Tóth Márta

– Minden olyan gyorsan történt, alig vettem át a Gizella-díjat, már rohantunk is a kórházba, s még szinte fel sem fogtam, milyen kitüntetésként kaptam, megszületett a kisfiam, *Domonkos*. Aki pünkösdvásárnap hajnalán jött a világra, amire én csak napok múlva döbbsenem rá, mondja egy szuszra *Uglík László*, a Veszprém Táncgyűttes szólótáncosa. Pontosabban, volt táncosa, akinek a díjátadás előtti estén a VMK-ban volt a hattáyúda.

– *A közönség hosszú percekig ünnepelte a búcsúesten, szinte még annál is jobban zúgott a taps, ahogy azt a hazai és külföldi fellépéseken megszokta. Nem hiányzik majd ez?*

– Dehogynem, már most is furcsa, hogy felszabadultak az eddig próbákra szánt estéim. Ennek ellenére meg kellett tennem, már nem igazán éreztem jól magam az együttesben. Remélem, nem látszik rajtam, de akkor is: negyvenéves vagyok, negyedszázada táncolok az együttesben, a gálán olyanokkal léptem fel, akiknek már a szüleivel is együtt ropotam.

– *Ez nem rossz, a folyamatos együttlét a tizen-, huszonévesekkel önt is visszafiataltja.*

– Igaz, ezért is hihetetlen, mennyi idős vagyok, hiszen csak két éve házasodtam meg, és most született gyermekem. Aki miatt még nagyon sokáig ifjú apuka leszek, és akiért mindent meg is teszek. A kisbaba születése a másik, talán a nyomósabb oka annak, hogy befejeztem táncos pályafutásomat.

Uglík László: – Örömből táncoltam gyerekkoromtól fogva

– *Feleségét és a kisbabát leszámítva, lesz, ami pótolja a néptánc okozta űrt?*

– A tánc a hobbim, a legszerettebb szabadidős elfoglaltságom volt, de megélni belőle nem lehetett. Persze, kezdetben azt hiszem, megpróbálkozhattam volna a profizmussal, de ahhoz nem volt kedvem. Nálam a kényszer elrontja a boldogságot, márpedig én örömből táncoltam, gyerekkoromtól fogva.

Pénzt a polgári foglalkozással keresek, vegyész mérnök és környezetvédő szakmérnök vagyok, egy szennyvíztisztító ügyvezetője. Ez számomra komoly kihívás, mivel előtte vegyi üzemet vezettem.

Szakmailag sincs okom panaszkodni, miután lediplomáztam, azonnal hívtak a Nitrokémiához dolgozni. Annak idején

ez nem volt megvetendő, én is szívesen mondtam igent. Az ottani tíz év alatt bejártam a ranglétrát, majd a tetejére értem. 150 ember dolgozott a kezem alatt, akik – és erre büszke vagyok – elfogadtak, befogadtak, a nálam jóval idősebbek is Lacikának hívtak.

– *Mérnökként is sikeres, ennyire elégedett?*

– Ifjú házas és újdonsült apa vagyok, rangos díjat kaptam, van okom elégedetlenségre?

– *Véletlenül sem, csak arra gondoltam, „nyugdíjas” táncosként lelassul az élete, amely egész idáig pezsgett.*

– Bár nincs tapasztalatom benne, de biztosra veszem: Domonkos még nagyon sokáig nem hagyja, hogy pihenjek. Feleségem is néptáncos, még nem beszéltünk róla, lehet,

hogy a gyes után újra táncol majd, így nem szakadok el teljesen a csapattól.

Nagyon sok minden összeköt velük, az együttes által alapított az Év legjobb táncosa díjat én kaptam elsőre, és búcsúzóul is nekem adták. Amúgy a kitüntetésekért nem ácsingózom, egyszer vettem csak részt egy szólótáncversenyen, ahol döntős lettem.

Ennél sokkal többet ért, amikor először táncolhattam kalotaszegit vagy a botolót, amely igazi nagy kihívás minden néptáncosnak. Amúgy az erdélyi férfitánc a legvirtuózabb minden tánc közül, aki azt megcsinálja, az a siker. Az utolsó gálámra virtuóz koreográfia készült, boldog vagyok, hogy eltáncolhattam. Élveztem a próbákat is, már most jó visszaemlékezni.

– *Akkor nosztalgiázzunk még egy cseppet, hány országban járt a Veszprém Táncgyűttes-sel?*

– Fogalmam sincs, nem számoltam össze, az biztos, hogy évente egyszer, de volt, hogy háromszor, négyszer is mentünk valahová. Európában talán mindenütt voltunk, de felléptünk Izraelben, Egyiptomban, Kanadában, Tajvanon. Az utazásokat szinte kivétel nélkül az együttes finanszírozta. A külföldre járás mindig is rendkívül vonzó volt az együttesben, emlékszem, 1983-ban, amikor az ember háromévente mehetett csak nyugatra, én már jártam Finnországban, és Svájcban, ahol az én falumból előttem még senki sem járt. Tudniillik litéri vagyok, az ottani gyermek

együttben kezdtem néptáncolni, ahonnan aztán az általános iskola befejezése után kerültem Veszprémbe, a táncgyűttesbe.

Visszatérve a fellépéseinkre: a magyar néptánc szerzte a világon népszerű, lekörözi a portugálok, franciák, pláne, a belgák táncaikat, amelyeknek egyáltalán nincsenek látványos elemeik. A tüzes magyarnak viszont igen, ezért vannak oda annyira érte mindenütt. A mieinkkel talán csak az ír sztepp-tánc és a régi, klasszikus orosz néptánc veszi fel a versenyt.

– *Táncolja bármelyiket?*

– A magyaron kívül nem igazán tudok mást, meg aztán gátlásos is vagyok kissé. Az igazság az, hogy szeretem, de nem ismerem a társastánc-lépéseket. Lehet, hogy egyszer majd megtanulom, de addig maradok a téli síelésnél, meg a horvátországi nyári néptánc tábornál, amit a fiataloknak „nyugdíjasként” idén is megszervezek.

NÉVJEGY

Uglík László 1968-ban született Litéren, ahol két évvel ezelőttig élt. 33 éve néptáncol, amivel a litéri Zöldág együttes vezetője, Ertl Pálné ismertette meg. A Lovassy gimnázium matematika tagozatán érettségizett, a veszprémi egyetemen diplomázott. Jelenleg ügyvezetője egy főfői szennyvíztisztítónak. A Veszprém Táncgyűttesnek 25 éven keresztül volt tagja, szólótáncosa. A város idei Gizella-díjasa.